

Arrest

nr. 89 440 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 april 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2011 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in. Bij beslissing van 5 april 2011 van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd de asielaanvraag niet in overweging genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Ten aanzien van verzoeker:

“Overwegende dat de betrokkene op 20 maart 2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen aangezien België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene op 6 april

2010 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 13 april 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 juli 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 december 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 januari 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een bevestigingsbrief dd. 6 oktober 2010, een bevestigingsbrief dd. 16 augustus 2010 en een foto van hem in uniform naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene vernomen heeft dat zijn leven in gevaar is waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Ten aanzien verzoekster :

“Overwegende dat de betrokkene op 20 maart 2009 een eerste asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen aangezien België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene op 6 april 2010 een tweede asielaanvraag indiende en haar dossier op 13 april 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 juli 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 22 december 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 januari 2011 een derde asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene geboorteaktes van haar kinderen naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene vernomen heeft dat haar leven in gevaar is waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom zij haar land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1) Schending van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; van artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd. Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen. De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven. Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn. Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te stoen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49). Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. "Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. " (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

Artikel 51/8, van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 stelt het volgende : "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen." In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissingen dd. 05/04/2011 laat uitschijnen, hebben verzoekers n.a.v. hun derde asielaanvraag dd. 28/01/2011 wel degelijk nieuwe elementen aangebracht. Meer bepaald stelden verzoekers dat zij van naaste familieleden vernomen hadden dat het leven van verzoeker nog steeds in gevaar is in de Russische Federatie en dat hij werd afgeraden om in de huidige omstandigheden terug te keren gezien zijn veiligheid niet gegarandeerd is. Zoals verzoekers n.a.v. hun eerdere asielaanvragen reeds hadden aangehaald, herhaalden zij in het kader van hun derde asielaanvraag dd. 28/01/2011 dat de problemen waarvoor zij eerst de Russische Federatie en vervolgens ook Litouwen hadden verlaten, nog steeds bestaan. De asielaanvraag van verzoeker was gebaseerd op het feit dat hij vreest in de Russische Federatie opnieuw het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen vanwege de autoriteiten die hem ervan verdenken banden met rebellen te hebben. In Litouwen vreest verzoeker het gevaar te lopen om, eventueel met medeweten van de Litouwse autoriteiten, door de Russische autoriteiten te worden ontvoerd of vermoord. Hij vreest dat de Litouwse autoriteiten hem geen afdoende bescherming zullen kunnen bieden hiertegen. De vrees van verzoekers is wel degelijk gegrond. Gelet op de uiteenzetting die zij hebben gegeven , staat het vast dat verzoekers in de Russische Federatie geen normaal leven zullen kunnen hebben. Dat verzoeker terecht mag vrezen voor zijn leven, blijkt uit het feit dat er geen geweld werd geschuwd tegenover zijn familie. In de herfst van 2009 werden zijn vader en broer gearresteerd door de Russisch autoriteiten om hen onder druk te zetten om informatie over verzoeker te geven. Volgens verzoeker bewijst dit dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar hem. Bij een terugkeer naar zijn land staat het vast dat verzoeker het slachtoffer zal worden van ernstige moeilijkheden. Daarnaast heeft verweerder geen, minstens onvoldoende rekening gehouden met de door verzoeker bij gebrachte nieuwe stukken, minstens werden de nieuwe stukken ten onrechte geringschat.

Verzoeker legde de volgende documenten voor :

1) originele brief van de chef van het Kabinet van Ministers van de Republiek Tsjetsjenië waarin wordt bevestigd dat verzoeker actief was in de strijd tussen Rusland en Tsjetsjenië en dat hij vervolgd werd door de Russische en Tsjetsjeense autoriteiten.

2) Een originele bevestigingsbrief van het Parlement van Tsjetsjenië waarin wordt gemeld dat verzoeker had deelgenomen aan de gevechten in Tsjetsjenië.

3) Een originele witte enveloppe waarin de tweede brief werd verstuurd door A. Igidov , die in Frankrijk verblijft.

4) Een originele bruine enveloppe waarin de eerste brief werd verstuurd door A. Zakayev, chef van het Kabinet van Ministers van de Republiek Tsjetsjenië ; die in Groot-Brittanië verblijft.

5) Een originele kleurenfoto van verzoeker in gevechtscledij (links op de foto).

In het midden van de foto bevindt zich de commandant (Gaziyev Tarkhan), commandant van de rebellen in de regio Itumkalskiy, Shatoiskiy. De door verzoeker voorgelegde nieuwe stukken spreken voor zich en bewijzen dat zijn vrees om bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen wel degelijk ernstig dient te worden genomen. Het is duidelijk dat verweerder ten onrechte de door verzoeker bij gebrachte nieuwe stukken geringschat heeft. De elementen in verzoekers asiëldossier tonen duidelijk aan dat hun veiligheid wel degelijk in gevaar is in de Russische Federatie. Verweerder schendt duidelijk de motiveringsverplichting. Er kan geen enkele twijfel bestaan over het feit dat verzoeker n.a.v. zijn derde asiëlaanvraag wel degelijk bijkomende, nieuwe gegevens heeft voorgelegd aangaande zijn vrees voor vervolging. Ter gelegenheid van zijn derde asiëlaanvraag dd. 28/01/2011 heeft verzoeker aan de DVZ in niet mis te verstane bewoordingen het volgende verklaard : "Er werd getwijfeld aan het feit dat ik meegevochten zou hebben in de strijd. Met deze brieven wil ik aantonen dat ik inderdaad een strijder ben geweest. Heeft u nog contact met uw familie/vrienden in Tsjetsjenië? In het verleden heb ik telefonisch contact gehad met mijn vader en broer Dulat. Op een bepaald moment heb ik vernomen dat de gesprekken afgeluisterd werden. Bovendien kreeg mijn broer bezoek van onbekende mannen die informatie wilden over mij. Ik vernam ook dat mijn vader en broer gearresteerd werden (de laatste keer was in de herfst van 2009). Om problemen te vermijden bel ik mijn vader nog zelden. Heel soms bel ik hem op via een openbare telefooncel. Mijn echtgenote daarentegen heeft meer contact met haar familie en kennissen. Via deze weg krijgen we informatie waaruit blijkt dat mijn (even nog altijd in gevaar is. Wil u nog iets toevoegen? Na twee negatieve beslissingen heb ik begrepen dat het toch belangrijk is om een aantal feiten uit het verleden te melden. Toen ik aankwam in Europa, wilde ik eigenlijk onderduiken en met niemand contact hebben uit veiligheidsoverwegingen. Ik heb echter een aantal mensen moeten contacteren om de documenten die ik vandaag toon te bekomen. Ik wil beklemtonen dat ik sinds 2000 geen contact meer heb gehad met de rebellen.rond 2000 was de commandant niet in Tsjetsjenië. In 2002 is hij echter teruggekeerd. Op dat moment werd hij echter al gezocht door de FSB. (De Russen en Tsjetsjenen samen) Ik denk dat ze met mijn hulp ae commandant wilden vinden. De CD-rom (zie beschrijving ingehouden documenten) bevat zeer belangrijke informatie. Ik zal trachten deze te verkrijgen.)" Deze verklaringen spreken voor zich en laten niet de minste twijfel bestaan. Ten onrechte heeft verweerder deze nieuwe gegevens niet aan een grondiger onderzoek onderworpen, en dit om de enige reden dat de vorige twee asiëlaanvragen van verzoeker reeds waren afgewezen. Ook de argumenten dat de enveloppen die verzoeker had voorgelegd en waarin de stukken vevat zaten, "enkel maar zouden zijn wat ze zijn" ; of dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document zou vervangen ; kunnen niet weerhouden worden. Dergelijke weigeringsmotieven zijn niet ernstig te noemen, verre van. De door verzoeker voorgelegde documenten , waren wel degelijk minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. zijn problemen hadden kunnen verschaffen. Door geen ernstig onderzoek te (willen) voeren naar de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen, heeft verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden. Bewijslast: Hoewel in principe de bewijslast in de eerste plaats rust op bij de kandidaat-vluchteling, dient dit genuanceerd te worden : '7/7 most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus, while the burden of proof in principle rests on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner.' Vrij vertaald : In de meeste gevallen zal een persoon, op de vlucht voor vervolging, aangekomen zijn met enkel het hoogst noodzakelijke en vrij vaak zonder enige persoonlijke documenten. Bijgevolg, hoewel de bewijslast in beginsel rust bij de asiëlaanvrager; wordt de plicht om alle relevante feiten te verifiëren en evalueren verdeeld tussen aanvrager en examiner. (UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196). Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen. Voordeel van de twijfel: (2) Benefit of the doubt 203. After the

applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt. 204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to generally known facts. (UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 1979, heruitgegeven, Genève, januari 1992, nr. 196). Bovendien zal de asielzoeker het voordeel van de twijfel genieten op voorwaarde dat zijn/haar verklaringen geloofwaardig zijn en er geen goede redenen zijn om dit voordeel niet te verlenen. In casu bestaat er geen ernstige reden om dit voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker. Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar de Russische Federatie uit vrees om er vervolgd te zullen worden. Voor verzoeker is het duidelijk dat zijn veiligheid in gevaar is in de Russische Federatie alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden. Er is geen ernstige reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker. Verweerder heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder minstens het dossier van verzoekers dienen over te dragen aan het CGVS, zodat nadien -in het kader van de verdere onderzoeksfase van hun asielaanvraag door het CGVS, deze laatste een volledig onderzoek had kunnen wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening kunnen houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers. In de huidige stand van het dossier was het dan ook niet mogelijk om de versie van verzoekers te weren zonder een grondig(er) onderzoek te voeren naar de elementen die zij hadden aangehaald n.a.v. hun derde asielaanvraag. Het relaas van verzoekers vereiste aldus zeker een verdergaand onderzoek door hetzij verweerder, hetzij het CGVS, dat onmogelijk in de procedure van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" kan beoordeeld worden, maar wel in de latere procedure voor het CGVS. De door verweerder ingeroepen weigeringsmotieven zijn trouwens helemaal niet fundamenteel noch voldoende om een beslissing te nemen cfr. "Bijlage 13quater". De aangevochten beslissingen dd. 05/04/2011 zijn foutief en onafdoende gemotiveerd en maken daarom een schending uit van de motiveringsplicht. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om : Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.*

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In de bestreden beslissing van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd: *“Overwegende dat de betrokkene een bevestigingsbrief dd. 6 oktober 2010, een bevestigingsbrief dd. 16 augustus 2010 en een foto van hem in uniform naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin de documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene vernomen heeft dat zijn leven in gevaar is waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dal het terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de*

betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben.”

In de bestreden beslissing van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd: “Overwegende dat de betrokkene geboorteaktes van haar kinderen naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene vernomen heeft dat haar leven in gevaar is waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het terugslaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom zij haar land van herkomst verlaten zou hebben.”

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de beschouwingen van verzoekers niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekers op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers uiten vage beschouwingen dat de door hen aangehaalde problemen geringschat werden door de gemachtigde, doch op geen enkele manier wordt door verzoekers aangetoond dat de stukken die zij hebben voorgebracht nieuwe elementen betreffen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoekers vage en summier beschouwingen doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of nieuwe gegevens zijn aangebracht of niet; in bevestigend geval wordt de asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen die een inhoudelijk onderzoek zal doen, in ontkennend geval wordt de nieuwe asielaanvraag niet in overweging genomen. De gemachtigde had dan ook niet “minstens het dossier dienen over te dragen aan het CGVS”, zoals verzoekers aanvoeren.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de Wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, B.S. 06/10/2006 en de Europese richtlijn 2004/83. Artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende : “§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4 valt. §2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie ; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst ; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 49/3, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: “Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag. Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.” Uit de

bestreden beslissingen dd. 05/04/2011 blijkt niet of verweerder de nieuwe asielaanvraag van verzoekers grondig onderzocht heeft in het kader van artikel 48/4 §2 a+b van de Vreemdelingenwet om te weten of aan de asielaanvraag van verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Nochtans had verweerder dit op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet ambtshalve moeten doen. De motivering die verweerder gegeven heeft, is stereotiep in die zin dat er een onvoldoende persoonlijke motivering wordt gegeven, rekening houdend met de concrete en individuele elementen van voorliggend dossier. De door verweerder gegeven motivering is er een die steeds weerkeert in andere beslissingen waarin nieuwe asielaanvragen geweigerd worden om in overweging te worden genomen. Door zich in de bestreden beslissing in hoofdzaak te beperken tot een verwijzing naar de eerste twee asielaanvragen van verzoekers, waarbij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op resp. 27/07/2010 en 22/12/2010 de tweede asielaanvraag van verzoekers hadden afgewezen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die werden aangehaald in verzoekers dossier n.a.v. hun derde asielaanvraag, in overweging heeft genomen. Volledig ten onrechte heeft verweerder de nieuwe aangehaalde asielmotieven n.a.v. verzoekers derde asielaanvraag helemaal niet grondig getoetst aan de criteria die voorzien zijn in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers verstrekte gegevens (waaronder de moeilijkheden die hun familie heeft ondervonden omwille van verzoeker en de voorgelegde bevestigingsbrieven) waren nochtans wel degelijk voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de « subsidiaire bescherming. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had verweerder een vollediger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en rekening dienen te houden met de nieuwe elementen die verzoekers hebben aangebracht. Verweerder heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekers ondervinden in de Russische Federatie. Verzoekers kunnen dan ook niet meer terugkeren naar de Russische Federatie alwaar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden.”

2.2.2. Vooreerst kunnen verzoekers' vage beschouwingen betreffende de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG niet worden aangenomen. De richtlijn 2004/83 werd omgezet naar Belgisch recht, o.m. door toevoeging van de desbetreffende artikelen in de vreemdelingenwet.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers' concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoekers aangebrachte elementen wel degelijk onderzocht, doch vastgesteld dat:

“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Door verzoekers werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het redelijkheidsbeginsel: Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Gelet op de door hen bij gebrachte nieuwe stukken alsook

uitgewerkte argumenten ter gelegenheid van hun nieuwe asielaanvraag dd. 28/01/2011, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissingen. De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag samen met de kennisgeving houdende het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05/04/2011 te worden vernietigd.”

2.3.2. Verzoekers verwijzen vaag naar de voorgelegde “*nieuwe stukken en uitgewerkte argumenten*”.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers slagen er met een vage verwijzing naar “*nieuwe stukken en uitgewerkte argumenten*” niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onredelijk zou gehandeld hebben.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC